

De troost van mooie dingen

Tekst en foto Feikje Breimer

Mijn kostbaarste bezit als zesjarig meisje was een zilveren ring met een levensecht lieveheersbeestje. Totdat ik zwarte lakschoenen kreeg. Die schoenen leverden mij een likdoorn op, want hoe mooi ze ook waren, ze pasten mij na een groeispuurt binnen twee maanden niet meer. In dezelfde periode kreeg ik de lieveheersbeestjesring met geen mogelijkheid meer om een vinger geduwd. Zelfs niet om mijn pink. Mooi bezit heeft een prijs.

O, de eindeloze stoet van ontvangen schatten en verloren dromen. Mijn bedelarmbandje verdween in het grote niets, mijn eerste horloge nam iemand mee uit de kleedkamer van het zwembad.

Van mijn Friese grootmoeder Beppe erfde ik het nooit gebruikte theekopje uit Canada. Ze kreeg het van haar geëmigreerde dochter. Het is van zwart porselein met daarop de afbeelding van de roos van Alberta. Beppe bewaarde de kop en schotel achter in haar kast, bang voor breuk. Daarna volgde het servies van mijn schoonmoeder, nooit gebruikt want te duur. Die prachtige zwarte lakschoenen mochten alleen op zondag aan, vaker dan acht keer zal ik ze niet gedragen hebben.

Wie iets moois bezit, kan dat weer kwijt raken. Dat weet iedere imker; goede moeren verslijten, zwermen verdwijnen en mijten verschijnen. En intussen krijg je op verjaardagen van vrienden die zichzelf heel origineel vinden sokken met bijen, mokken met bijen of oorbellen waaraan zilveren bijen bungelen. Het zijn alleen geen honingbijen op die mok, maar hommels. Net als op de sokken trouwens. De verjaardagskaarten met daarop de tekst 'Happy Beeday!' Hommels. Met een beetje geluk zijn er zaadjes in de kaart verwerkt en kun je de kaart dezelfde dag nog begraven in de tuin.

Graag bezoek ik musea om de troost van mooie dingen te ervaren zonder de prijs van angst door verlies. Het veldboekje van Carel Willink uit 1928 in museum MORE in Ruurlo, met het

mooiste lucifersdoosje ooit. En dan thuis de kaarsen aansteken met lucifers uit zo'n zelfde doosje. Of neem de glazen tulpen in het Lalique museum in Doesburg, daar dwaalde ik vorige week rond. Uiteraard let ik dan op de insecten, de heer Lalique maakte werkelijk onvoorstelbaar mooie libellen van glas, maar honingbijen vind ik er niet. Uiteindelijk beland je in ieder museum als besluit in de museumwinkel. Zeep, sjaltjes en chocola, dat soort dingen. Bij Lalique ook een vitrine met bloemen, libelles en kijk: bijen! Anatomisch volledig onjuist, maar dat emaille en die glimmende groene ogen, een kniesoor die daar op let. De prijs is laag genoeg om geen nachtmerries te krijgen bij verlies. De broche gaat mee naar huis. Daar drink ik thee uit het Canadese kopje van Beppe. Liever genieten en verliezen dan nooit genoten. ●

